

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Sprawiedliwości i Z. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 19 lutego 2026 r.,
na skutek skargi M. T. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie w
sprawie o sygn. I ACo 546/25,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 8 grudnia 2025 r. M. T. wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie w sprawie I ACo 546/25. Wskazała, że „[j]ak się sędziom Sądu Apelacyjnego nie podoba bezstronne orzekanie, to niech idą na emeryturę”. Podniosła, że „[n]ie zostało wykonane sądownictwo, bo ktoś umyślowo tego nie ogarnia (...)”. Zdaniem skarżącej, „[z]arządzenie jeśli zostało wydane w I instancji, nawet przez Sąd Apelacyjny zawsze podlega zaskarżeniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Artykuł 6 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) zalicza do konstrukcyjnych elementów skargi sformułowanie żądania i przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

„Przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość oznacza m. in. wskazanie konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie, powodując w ten sposób nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07). Wskazanie tych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 113/05, z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; z 11 grudnia 2013 r., III SPP 256/13; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 69/20; z 21 lipca 2020, I NSP 93/20). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym sąd rozpoznający skargę na przewlekłość nie ma obowiązku badania z urzędu sprawności postępowania w sprawie, a powinien ograniczyć się jedynie do okoliczności wskazanych przez stronę (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13).

Skargę niespełniającą tych wymagań sąd odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość).

Odnosząc powyższe do niniejszej skargi na przewlekłość należy stwierdzić, że nie spełnia ona tych wymagań.

Po pierwsze, skarżąca nie wskazała konkretnie co decyduje w jej ocenie o przewlekłości postępowania. Wprawdzie skarżąca formułuje żądanie stwierdzenia przewlekłości przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie, ale jednocześnie pisze o postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Szczecinie i Sądem Okręgowym w Gorzowie Wielkopolskim oraz formułuje kolejne żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania zarówno przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie, jak i przed Sądem Okręgowym w Szczecinie. Nawet gdyby uznać, że skarga

spełnia warunki konstrukcyjne to i tak Sąd Najwyższy nie mógłby jej rozpoznać. Z art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy jest właściwy wyłącznie do rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli przedmiotem oceny miałyby być przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, to zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość „właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”.

Po drugie, za „okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość nie można uznać chaotycznych i niezrozumiałych wywodów skarżącej na temat sędziów Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, czy podstaw zaskarżalności orzeczeń wydanych przez sąd pierwszej instancji. Skarżąca przedstawia różne okoliczności bez logicznego związku, co sprawia, że Sąd Najwyższy pozbawiony jest możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionej skargi. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie skarżącej w formułowaniu podstaw skargi i ich uzasadnienia.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[kf]